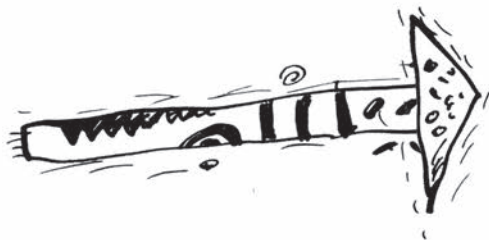

LIBA ŽAMBOCHOVÁ

ilustrovala Markéta Vydrová

LETO
S KOTĚTEM

The title 'LETO S KOTĚTEM' is rendered in a playful, hand-drawn font. The word 'LETO' is on the top line, and 'S KOTĚTEM' is on the bottom line. The letter 'S' is a small, curled cat. The letter 'O' in 'KOTĚTEM' is a black and white cat jumping. The letter 'E' is a black and white cat lying down. The letter 'T' is a black and white cat sitting. The letter 'M' is a black and white cat lying down. There are also small black and white cats integrated into the letters 'L', 'E', 'T', and 'E'.

LIBA ŽAMBOCHOVÁ

ilustrovala Markéta Vydrová

LETO

S KOTĚTEM

Liba Žambochová
Léto s kotětem

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © Libuše Žambochová, 2015

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2015

Illustration © Markéta Vydrová, 2015

Cover © Markéta Vydrová, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-882-5

ČTENÍ PRO DĚTI I VESELE DOSPĚLÉ

Děti, chcete mít doma koťátko? Právě takovéhle, jako máme my?
Tak pozóóór, připravit se ke čtení – TEĎ!!

1 PRVNÍ DEN

To si přinesete domů hedvábné, nadýchané, malinké peříčko a chodíte kolem něj po špičkách, protože by se kotě mohlo

- probudit
- polekat
- začít plakat!

A všichni na něj nedočkavě nakukujete do přenosné bedýnky, kdypak se malé veličenstvo uráčí probudit a ukázat v plné kráse.

V naší bedýnce spalo černé sametové klubíčko s čistounkými bílými ponožkami, bílou náprsenkou a čumáčkem. Když se na mě předtím dívalo, všimla jsem si, že jeho oči jsou už přebarvené do jantarové žluti.

Proč přebarvené? Protože koťátka se narodí slepá, mají očka potažená takovou blankou. Teprve po pár dnech batolení kolem maminky, usilovného pití jejího mlíčka a ukrutného pištění se jim oči otevřou – a jsou modré! Až po mnoha dalších dnech se jim začnou barvit do žluté nebo zelené, která jim pak už zůstane po celý život. Výjimkou jsou kočky siamské – to jsou takové kočičí modroočky. Ale nijak se nedivte – s vámi dětmi je to hodně podobné! Když se narodíte, sice se díváte ospalýma očima kolem sebe, ale ještě nic nerozpoznáváte a zajímá vás jen máma a její mlíčko. Teprve po pár dnech se začnete rozkoukávat a poznávat svět kolem sebe.

Ale teď zase rychle zpátky ke kotěti. Vždyť se za chvíli probudí a my mu musíme vymyslet jméno!

Všichni jsme se sesedli ke stolu – tedy já máma, táta a kluci Alex s Matyáškem, a dali se do dumání.

„Mini, Mimi, Mimiové!“ vymýšlel starší Alex.

„Jó, Mimi!“ pištěl radostně mladší Matyášek.

„Nebudeme jí říkat Mimi, přece pak vyroste!“ mračil se táta.

„Vyroste a bude z ní půvabná slečna, jako byla předtím Aurinka, která se nám nevrátila z toulek. Aurora znamená Jitřenka, tak musíme vymyslet něco stejně krásného!“ řekla jsem já – máma.

A tak jsme ji pojmenovali Venuše.

V tom okamžiku Venuška, která ještě vůbec netušila, že je vlastně Venuška, otevřela oči a zavrtěla se. A nic! Z bedýnky nevystrčila ani nos.

„Proč nevyleze ven?“ poskakoval kolem ní Matyášek, který si s ní už chtěl moc hrát.

„Je malinká, bojí se, počkej chvílku přece!“

Když takhle vezmete miminko od maminky, i když je to kočka, musíte s ním zacházet opatrně! Představte si, jaké to je, když jste na úplně cizím místě, a k tomu ještě sami! Jen si vzpomeňte na svůj první den ve školce, jak někteří z vás plakali a vyváděli i křičeli, nechtěli jste jít do té cizí místnosti, kde jste nikoho z dětí ani z dospělých neznali! A zvířecí miminka jsou na tom úplně stejně.

A protože v tom okamžiku se o své jídlo přihlásil náš starý kocour Harley, zvaný Harlyšák, vzala jsem kočičí konzervu a šla mu ji dát do misky. A najednou – co to? Ozvalo se tiché zašramocení a z bedýnky se vyřítila malá Venuška. Na svých tlapičkách usilovně utíkala – nebo se spíš batolila – k misce, nacpala do ní hlavu a už si s hlasitým mlaskáním cpała břicho.

kočičí miminko Venuška

„Podívej se, honem se podívej, tati!“ křičeli oba kluci na našeho tátu.

„Vidím, že stačilo vytáhnout jídlo, a kotě ožilo!“ otočil táta hlavu od počítače.

„Vypadá spíš jako myš než jako kočka. Aby si to Harlyšák ne spletl a nechtěl ji ulovit! Zvlášť když mu tak drze leze do jeho misky,“ sledovala jsem zachmuřeně pohoršeného Harlyšáka, který zíral na pidivetřelce s rostoucí nelibostí.

Mé obavy však byly zbytečné.

Jen se statný kocour pokusil přiblížit ke svému vlastnímu jídlu, kotě si ho všimlo. Hned mu ukázalo, že není myš!

Vyhrbilo záda do oblouku, naježilo se do dvojnásobné velikosti a začalo prskat jako rozpálená pánev. Prskání občas proložilo důrazným zasyčením. S tímto zvukovým doprovodem poskakovalo bojovně proti dvacetkrát většímu kocourovi, který se zmateně přikrčil k zemi a raději se odplížil od běsnícího prcka pryč.

„No tak, nemůžeš přece Harlyšáka zahánět od jeho misky, Venuško!“ Vzala jsem do dlaně kotě, které i z výšky prskalo bojové výzvy a pokřiky na stále rozpačitého kocoura, a odnesla ho k jeho miskám plným mléka pro kočky a jemně sekaného masa.

„Najez se, uklidni se a hlavně si pamatuj, kde budeš mít záchod, prtě!“ napomínala jsem malou bojovnici, která teď už spokojeně vylizovala misku.

„To se mi ulevilo! Krmí se, je v pohodě a hraje si!“ řekla jsem spokojeně, když jsem uviděla Venušku, jak s naducaným bříškem honí kostku stavebnice, kterou před ni hází Matyášek.

„A jiné kotě to tak nemá? Co může ještě dělat?“ projevil zájem Alex.

„Pamatuješ si, jak jsme si vzali malou Aurinku? Ne, vid'... byl jsi malé mimino, plazil ses po břiše po obýváku. Tak poslouchej!“ a začala jsem vyprávět.

Jak malá Aurinka nechtěla jíst

To jsme si tenkrát pro tebe, abys měl nějakého kamaráda, přivezli také takové pidikotě. Byla to Aurinka!

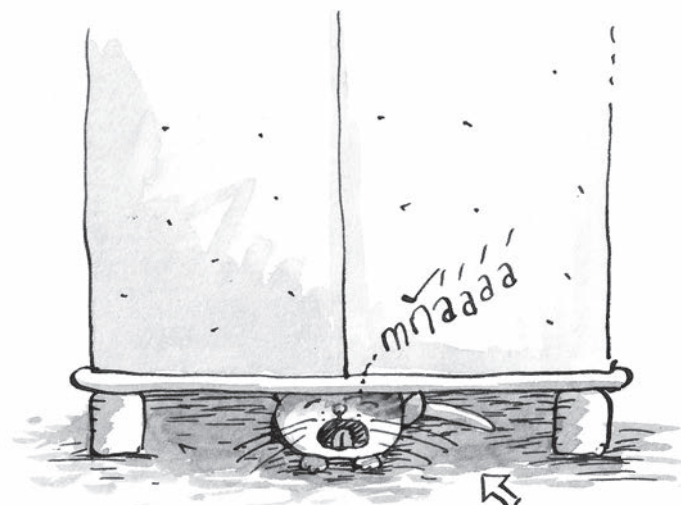
Tehdy se ovšem nejvíc ze všeho podobala rozčepýřenému vrabčákovi. Bohužel nebyla ani způli tak odvážná a veselá jako Venuška! Odmítla jídlo, zalezla za skříň, odkud ji nešlo vytáhnout, a tam začala tence mňoukat. Vydržela to dělat celou noc. Ráno

jsem odsunula skříň, vytáhla unavenou Aurinku ven a pokusila se do ní dostat nějaké jídlo. Nic! Jen se trochu napila vody, aby svlažila vyschlé hrdlo a aby se jí lépe ječelo, znovu zalezla za skříň a dala se do vrískání.

Trvalo to celé tři dny!

Po těch třech dnech, kdy už jsme chodili oba s tátou jako mátohy, jak

Aurinka ječí pod skříňí

jsme byli nevyspaní, si to najednou rozmyslela, protože si tě konečně všimla. Mláďátka se navzájem přitahují, takže se k tobě začala opatrně přibližovat, až si nakonec k tobě dřepla a chvílku na tebe koukala. Pak tě dokonce začala olizovat drsným jazýčkem a to se ti tak líbilo, že jsi začal radostně pištět. No, a potom si postupně začala zvykat. Když viděla, že jíš, šla si také něco spořádat ze své misky, nejprve po troškách a nakonec už jedla normálně. Ovšem

trvalo to pěkně dlouho, byla už hubená jako lunt a dokonce jsem s ní musela k veterináři – to je pan doktor pro zvířátka.

„Ale pak už byla v pořádku?“ dotazoval se Alex.

„Po několika injekcích a lécích, které jsem do ní vpravovala injekční stříkačkou, celá ožila. Lítala jako blesk, navštěvovala celé páté patro panelového domu po oknech, která byla spojená parapety, až skončila se zlomenou nohou, a když jsme se přistěhovali sem, do domečku, tak běhala po zahradě a dál, až se zkrátka jednou nevrátila...“

„To je škoda, ale třeba jen někde u někoho bydlí a ještě se vrátí!“ neztrácel naději Alex a šel za Venuškou, která právě opatrně prozkoumávala novou hračku – míček.

To už tak někdy bývá. Někdo nám odejde pryč, i když ho máme moc rádi, a už se nevrátí. A do našeho života vstoupí zase někdo úplně nový, kdo nám jej převrátí vzhůru nohama!

Kotě, unavené hrou, se svalilo do své bedýnky, prospalo se a za nadšených výkřiků a povzbuzování celé rodiny se vydalo na další průzkumy. Upadlo do svého záchodu, kde se – horlivě jsem ho povzbuzovala a chválila – po chvíli horlivého hrabání poslušně vyčuralo a pak začalo znovu hrabat.

„Výborně! Skvělá kočička!! Chytré koťátko!!!“ nešetřila jsem chválou, protože jsem věřila, že takhle kotě naučím, aby časem chodilo na velkou pouze do záchodu. Bohužel jsem se snažila marně, jak se později ukázalo.

O kočičí záchod, takovou plastovou bednu naplněnou pískem či speciální směsí, se musíte také starat, aby kočka chtěla chodit jen do něj! Čistit ho lopatkou, vytahovat z něj hovínka do sáčku – a nesmějte se, vám by se také špinavý záchod nelíbil!

Venuška pokračovala v obchůzce domu. S námahou se vyšplhala do schodů – uprostřed si musela na chvíli odpočinout, tak to bylo těžké – a pokračovala do ložnice. Tam spatřila svůj odraz ve velkém zrcadle zabudovaném do posuvných dveří skříně. Opět se bojovně vyhrbila, naježila a se syčením zaútočila na to podivné cizí kotě, které viděla.

„Co to dělá?“ nechápal Matyášek.

„Neví, že to je její odraz, musí se to naučit!“ vysvětlovala jsem mu, Venuška nepřestávala prskat a syčet. „Dítě svůj odraz v zrcadle také poznává až po čase, jen si nemyslí!“ usmívala jsem se

...co to dělá???

a dál jsme pozorovali kotě, které sice už nabouralo do zrcadlové plochy hlavou i tělem, ale nijak mu to nepřekáželo v dalších útocích.

„No to je bojovník, s tou si ještě užijeme!“ pokývala jsem hlavou. Užili jsme si, ale to jsem ještě tehdy netušila, kolik toho bude.

